

چکیده:

از محسوس ترین عارضه های اجتماعات انسانی امروزی، پایین آمدن سطح کیفی ارتباطات و تعاملات اجتماعی میان افراد جامعه است به گونه ای که با کم رنگ شدن روز افزون این موضوع، افراد جامعه از هم فاصله می گیرند و در نتیجه مشکلات عدیده ای چه در سطح زندگی فردی (روحي و روانی) و چه در سطح زندگی اجتماعی (پایین آمدن امنیت، نادیده گرفتن خلاقیت) را به همراه داشته است. از طرفی، خانه نخستین فضایی می باشد که نهال انسانی در آن شکوفا می شود، به همین دلیل توجه به عوامل کیفی اجتماعی در حوزه ی مسکن بسیار حایز اهمیت به شمار می آید. در این پژوهش این سوال مطرح است که: عوامل پایداری اجتماعی در مسکن چیست و در طراحی فضای مسکونی چگونه می توان کیفیت روابط اجتماعی را ارتقا داد و صاحب نظران پایداری اجتماعی در مجتمع مسکونی را چه می دانند؟ روش تحقیق این پروژه توصیفی - تحلیلی است و سعی شده براساس جمع آوری مطالعات کتابخانه ای و میدانی و سپس تحلیل آنها، احکام طراحی مسکن پایدار استخراج گردد. این پروژه در قالب دو قسمت پژوهش و طرح، در نه فصل که شامل رویکرد و مبانی نظری مسکن و پایداری اجتماعی و در نهایت طرح می باشد ارائه شده است. مطالعات این پروژه نشان می دهد با توجه به نیازهای روانی و اجتماعی افراد جامعه و نیز توجه به فرهنگ بومی منطقه و بکارگیری آن در طراحی معماری می تواند باعث ارتقا کیفیت فضاهای مجموعه های مسکونی گردد.

کلمات کلیدی: پایداری اجتماعی، مسکن، نیازهای انسان، کیفیت زندگی